

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

אילנה בר-שלום

גיליון 22 | מאי 2017, אייר ה'תשע"ז

תְּהַפּוּכּוֹת הַחַיִּים

גיליון 22 מתחיל...

גיליון 22 של ירחון השירה והספרות מוטיב בנושא "תהפוכות החיים" הוא גיליון מיוחד המוקדש כולו לזכרה של המשוררת אילנה בר-שלום שהלכה לעולמה בטרם עת.

בגיליון זה תמצאו משיריה ששלחה למערכת ושלא פורסמו עד כה בגיליונות מוטיב השונים.

אנו עצובים, כואבים והמומים מלכתה של אילנה. היא הייתה אחד מהקולות שליוו את הירחון מיום הקמתו וקולה יחסר לנו. יהי זכרה ברוך.

אלירן דיין, יאיר בךחור, רובי גורדון

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואתם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

תְּשׁוּקָה / אֵילָנָה בֶּרֶשְׁלוֹם

* הַשִּׁיר הָאֲחֵרֹן שֶׁשְׁלַחָה לְמוֹטִיב

חָוָה
מִשְׁתַּוְּקֶקֶת לְעֵץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע.
תִּפְרִי תֵּאָנֶה לְאִשְׁרָה,
הַתְּשׁוּקָה
"וְהוּא מוֹשֵׁל בָּךְ"
לְחֵבֶר קָרוֹב, וְשִׁיקָה,
סְטָטוּס גְּבוּהָ.
תְּשׁוּקָה לְאִי־תְּשׁוּקָה,
אֶצֶל הָעֵבֶרִיזִין.

כְּמוֹ חָוָה,
מוֹכֵר חֵלֶב סֶפֶר וְסֵלֶת
צְדָקָה.
קָרָקַע לְבָשָׁה
כְּסוּת לְבָנָה,
יָלַד מִקְפִּיץ כְּדוֹר
עַל הַשְּׂבִיל
לְעֶצְבֹן, שְׁלוֹהָ
סִיָּרָה רְזוּרְבִית בְּאֵגֶם.

חַיִּים טוֹבִים צוֹמְחִים
מִצְוָה
לְהִסְתַּפֵּק בְּמוֹעֵט
מִלְחָשֶׁת חוֹמָה אֶטוּמָה.
מְכַנְסֵת הַנְּשִׂמָה לְמַגְנָנָה,
הַחַיִּים טוֹבִים עֶכְשָׁו

זוֹרְמִים בְּעֵצִים,
אֵת הָאֵמֶת אֶתָּה יוֹדֵעַ
בְּמַנוּחָה שְׁלָךְ.

לפנות ערב,
נקדת אור הבהירה
חלום.
טרם מחשיף רקיע,
נין אדם נמזג מבציר
אשתקד.
נשם ראשון מתעל שביל.
מיללת חתולה לגוריה,
השחר צדין רחוק.
אהבה סתוית, לא
מתפשרת.
איש עוזב את ביתו,
את הוריו,
לדבק באשתו.
על שלחנו סלט חסה
רענן, תותים ונין דבדבן.
בלילה, בין עצי הכפר
הרוח לא נחה.
שחר עולה, מטר סוחף,
מכהיר שביל רטב.

לבי פועם תשוקה,
גומע מרחבי אהבה.
אדמה התעוררה אל
הצמחיה בניחות לחם
טרי,
משתוקקת, עורגת אליו
מרחוק.
אמללות צינוק, מזהיר
לבי.
חתול פרא קצר זנב
מתיסר בנקה
והאדמה
קשפורת מלחמה.
על פגי החצב סתו,
מדבר ציה ברוח
עננות קלה.
גלי לי ארץ אור,
יום שחלף בנגוני אתמול.
אהבתי הנושנה.
יפיה נשי נאיבי,
עיניה אש לזהבת,
מספרות סודי.

טלפון / אילנה בר-שלום

שומע מים זורמים
בצלטה,
מסרב לקבל
אמץ לב כמוכן מאליו.
בקר בזהיר עלה
והכביש מתגלגל
בתנועה בוטחת.
עומד על רגלי
בזעקה איפה?
איש לא מצלצל אלי,
מתעלם מהשתיקה,
נותן לאהבה לדבר,
לא מצטנע.
מרים כוסית בגאונה,
כשצלצול הטלפון קרא
לא שומע.
שואל מה,
מה אתה אומר חבר?
מתעלם מהשתיקה,
אולי לא מאחר להתלבש
לצאת, להפגש?
אומר תודה בשקט,
טורק את השפופרת,
הגיע הזמן....

נוסטלגיה / אילנה בר-שלום

נוסטלגיה
חודרת אהבה ולוכשת
מנעמיה
בקרני אורה.
עד חשף ימוג ויפרח
מצמרות אל מצולה.
גורר פנימה דקאונות
עצב החיים.
לוהט עמם כוכב הצפון
אהבה,
המתקשה למצא דרכה
ואין מלים,
זיק תקנה לבחן את
הדברים
ולשנות סדרי עולם.
להתעורר מהשנים
המתרחקות.
ככל שמתגבר הכאב,
לופת זכרון יקר יותר.
אוסף חלקי חיות
האתמול,
משחקי שמש וצל
השדרה, נוסטלגיה.

ילדה אחרת / אילנה בר-שלום

עֲקְשׁוּ קוֹרְאִים לָהּ דָּנָה
וְלֹא חָיָה.
מֵעֲקְשׁוֹ הִיא יְלֵדָה אַחֶרֶת.
רוֹצֵה לְטַיֵּל בְּחֻצֵי עוֹלָם,
לְדַבֵּר רוֹסִית, אֲנָגְלִית,
יְפֵנִית...
וְלִכְתֹּב סִפְרִים
עַד אֵין קֶץ.
לְמַכֵּר תְּמוּנוֹת מְשֻׁפָּחָה
וְאוֹטוֹבִיוֹגְרַפִּיָּה,
שֶׁבֶל עֶרֶךְ מוֹסָף
לְאוֹפְטִימִיּוֹת הָרְגֵעַ.
לְעוֹד, לְתַרְגֹּם,
לְנַהֵל מְדוּר סִפְרוּתִי
בְּהוֹצָאָה גְדוֹלָה.
לְפָרְסָם שִׁירִים,
מְקוֹר וְתַרְגוּם
וְכָל זֶה אַחֲרֵי שְׂרוּת
קָרְבִי בְצָבָא.
לְזִכּוֹת בְּפָרֶס
'הִילָדָה הַטּוֹבָה'
וְאִם אֵין פָּרֶס כְּזֶה,
שִׁימְצִיאוּ אוֹתוֹ.
אֲנִי מוֹכְנָה,
מֵעֲקְשׁוֹ אֲנִי יְלֵדָה אַחֶרֶת,
קוֹרְאִים לִי דָּנָה.

חן המילה / אילנה ברשלום

במלוא הערכה,
אהבה יחודית
ממחישה תאור
נפלא.

גרי סומכות רפות
המלה.

יפי הנפש לאור גרם
מאיר.

מצויף לב האדם
זכרון ערנה.
טבול צבעי נוף.

דממת השינה,
עולה יום וליל.
חיים מתבהרים
בצחוק רחב פה.

להפרות רשת
מקמני הזמן
אהבה,
סוחבת על גבה
חן המלה.

כשווריה מעלים,
עולה בעיה כאובה,
בין אם לבתה.
נסיון
במשימה בלתי
אפשרית,
לחצות שדה מוקשים.
בנקדת מפגש,
נשואים מאשרים,
לכאורה.
ארץ זרה,
שעת פשר
להתפרצות רוח סתו.
כל-כך הרבה מלל,
איש אינו מקשיב.
דורכת קשתה,
פוגעת במלים,
מסעה מתרחק בזמן
סרוב אם
להפרד מבתה,
בין חלום לאיש,
לזכות בתהלה,
ליצר בדניה.

חמלה / אילנה בר-שלום

יִשָּׂר וְנַחַת וּלְבוּשָׁה
סְחָבָה.

בְּחֶדְלוֹן הַחַיִּים,
אֵינִי חוֹשֵׁשׁ לְהִיּוֹת נִשְׁלָט.
חָבֵר נִרְגָּשׁ,
מְעוֹרָר הַכְּחָשָׁה,
מִשְׁתוֹקֵק, פּוֹחֵד וְעוֹיֵן.

בְּפָרְדּוֹקְס הַחַיִּים,
שָׂכָה הַנֶּפֶשׁ
אֶל רֵעַ הַמִּשְׁחָק.
הַמְזִל נֶטֶשׁ אוֹתִי,
נוֹגֵה וְעֶצוּב
לֹא הִצְלַחְתִּי לְעַקֵּב.
חֲשׂוֹף גּוֹרֵל חֲמֵלָה.

כְּלָתָה נֶפְשִׁי
אֶל הַחֶפֶשׁ,
אֶל דְּגַל כַּחַל - לְכֹן.
מוֹרֶשֶׁת
הַתְּרַבּוּת, שִׁירָה
מוֹל עֵינַי -
רְקַע כַּחַל הַיָּם,
חִידָה לֹא פְתוּרָה.

אדמה מעבירה בי
תחושה תחוהה
של חמר רך,
נעים לידים.
שתילים בזה אחר זה.
מודדת עמק הגמה,
בסיס מים שוטפים.
מבט קטוף,
בצד שדה יבש,
איני מבינה למה,
זקן אחד עומד שם
עם מעדר ביד?
כמו קטא רבוץ
על גבו הכפוף.
אל תוף החשך,
חוצה בזהירות כביש,
פחד מחיה רעה,
לשון רעה,
שנאת חנם.
בית אבא ריק,
נשאיתי לבד,
סגורה בנשמת,
ללא מקר.
מהפחד הזה
קשה להתהר.
מלנכוליה על מדף,
מגלף עץ זית.
חתול חומק אל פח
האשפה,
הקדמה פגעה בו
והלילה חבק הכל.

יֵאוּשׁ וְתִקְוָה / אֵילָנָה בֶּרֶשְׁלוֹם

לְזָכֵר הַכֵּל,
לְסִפֵּר,
לְשׂוֹרֵד
אֲלֵימוֹת וְכַעַס,
עֲבוּדָה קָשָׁה.
חֵוִית עוֹלָם שֶׁחָרַב,
קַעְקוּעַ אוֹשׁוּיָן עַל הַיָּד.
שִׁתְּףָה לְהִתְיַשְׁבוֹת
בְּאֶרֶץ,
מִקְדֵּישׁ חֲזִיו לְכַתִּיבָה.

בְּסִמְטָה,
סְדָנָה לְסַפּוֹר רֵאשׁוֹן,
יּוֹצֵא לְמַסַּע חֲפָשִׁי
סְטוּדְנָט, נִרְתֵּם לְמִשִּׁימָה.
פְּרִיצַת דְּרֹךְ עֲצוּבָה
עַל מִגָּשׁ...
בְּתִקְוֹת הַחַיִּים שֶׁעָבַר,
מְטַבֵּעַ יְאוּשׁ וְתִקְוָה.

אהבה שזרה חרוזים
בשירה,
עזה וחקקה,
אינה מרפה מהחיים
היפים.
תחת זכוכית צבעונית
יהלום לבני עניים.
דרכו נוגעת ושקטה,
כאגדה בריאות ואשר.

אמנות הציור,
מהדרת נקדות,
ענודה לאוהבים,
שמונה במחברתי לנצח.
מזור להשתפכות הנפש.
משלכת למגרת חיי,
ספוגה עצב ושקחה,
רגעי תפילה.

ממעמקי הכדידות,
מול חברים קרובים,
מבחן קשה מפל.
אהבתיך עזר כנגדי.

המות קרוב,
בלב חכה, לבלוב
אביב,
לא צריך יותר
על ערש דוי.

מבטף המרקק,
קרעי ענן כחל,
את פה, עולם ומלואו.
דוממת עדינה,
במלה אחת נפלאה,
אהובה.

בשחר, קן צפרים,
נחל זוחל
אל שפעת דגן שנבט.

אחרי המות,
התגלות האימה,
היא היתה,
שיח אהבה.
בצל
רמון פריחה,
זמן חולף כפשוטו,
פרדה.
בין חשף לאור,
המפה שלה,
נקדת הצפון שלה,
המצפון שלה,
מחילה.

מייסד: אלירן דיין | עורך אחראי: יאיר בן־חור
עורך: רובי גורדון | גרפיקה: אלירן דיין

 /motiv.magazine עקבו אחרינו גם בפייסבוק